

THIÊN THẦN BẢN MỆNH TRONG CUỘC ĐỜI

... Vào năm lên 15 tuổi, một hôm thân phụ sai tôi đi lấy củi, dùng để đốt lò sưởi. Củi xếp thành bó trên gác thượng, cách mặt đất khoảng 5 thước. Sau khi leo lên gác, tôi lôi một bó củi ra gần mé để đẩy nó rớt xuống đất. Vào chính lúc giơ tay đẩy nó, tôi mới chợt thấy chiếc váy của tôi bị mắc vào bó củi. Tôi thảng thốt nhận ra thế nào mình cũng bị bó củi kéo theo té nhào xuống đất. Nhưng ngay khi ấy, tôi như nghe có tiếng bảo:

- Ngồi im, đừng động đậy!

Tôi đáp lại:

- Thiên Thần tốt lành của con!

và ngồi yên không nhúc nhích. Bó củi rơi xuống đất một mình .. còn tôi thì không hề hấn gì.

Trước sự lạ hiển nhiên, tôi ngồi bất động, lòng dâng lên niềm xúc cảm tội lỗi. Tôi chỉ biết thầm thì lời cảm ơn sự trợ giúp của Thánh Thiên Thần Bản Mệnh. Tôi cũng quan sát và thấy chiếc váy vẫn lành lặn, không bị rách vì bó củi vướng vào.

Đến năm lên 18 tuổi, một ngày, thân phụ gởi tôi cho một bạn của người. Chúng tôi phải làm một cuộc hành trình vào ban đêm. Xe chúng tôi chạy trên đường quê thẳng tắp, phẳng phiu, nhưng thật vắng vẻ. Trời tối như mực. Cảnh vật lặng lẽ như tờ. Bỗng lòng tôi bồi hồi như linh tính một điều không lành. Hẳn bác tài xế - bạn của Ba - đang có ý nghĩ mờ ám liên quan đến tôi, cô thanh nữ đang ngồi cạnh bác. Tôi cảm thấy vô cùng sợ hãi và vội vàng kêu cầu cùng Thánh Thiên Thần Bản Mệnh. Bỗng chốc, xuất hiện chiếc xe chạy ngược chiều với chiếc xe chúng tôi. Chiếc xe kia mở đèn pha sáng trưng, dội chiếu một vùng trời đất. Bác tài xế bạn Ba tôi kêu lên:

- Hấn là một tên điên!

Thế nhưng, ánh sáng đèn pha bất ngờ xuất hiện, xóa tan mọi tư tưởng đen tối đang ám hại tâm tư bác tài xế. Nhờ thế, chuyến du hành ban đêm của chúng tôi kết thúc tốt đẹp, không may mắn xảy ra chuyện gì đáng tiếc ..

Phần tôi, dĩ nhiên tôi không ngớt lời cảm ơn sự trợ giúp của Thánh Thiên Thần Bản Mệnh thân yêu.

Giờ đây, tôi bước vào tuổi bát tuần. Cách đây không lâu, tôi thoát khỏi hai tai nạn cách lạ lùng. Tai nạn thứ nhất vào một buổi tối, tôi đã mặc áo ngủ và chuẩn bị vào giường. Tôi loạng choạng và té xuống đất. Trong cơn nửa tỉnh nửa thức tôi thầm thì:

- Tôi bị té!

Chồng tôi vội vàng đến đỡ tôi dậy, nhưng không được. Tôi bèn trườn đến cạnh một chiếc bàn và bám vào đó để đứng lên. Tôi không bị gãy xương cũng không bị u đầu.

Sáng hôm sau, tôi kể lại cái té cho con gái nghe. Nghe xong, con tôi kêu lên:

- Chính thánh Thiên Thần Bản Mệnh đã nâng đỡ Mẹ, khiến Mẹ không hề hấn gì!

Tôi liền hình dung lại cảnh tượng tối hôm trước. Tôi nhớ mình ngã xuống từ từ, giống như chiếc đàn phong cầm, nhẹ nhàng co lại rồi dẫn ra. Tôi hiểu chính Thánh Thiên Thần Bản Mệnh đã lo lắng chăm sóc mọi chuyện cho tôi! Vài ngày sau, tôi lại mất thăng bằng và ngã ngồi trên chiếc ghế đệm. Thường thì nơi đó không có ghế. Nhưng không hiểu sao hôm ấy ở nơi đó lại có đặt chiếc ghế. Nhờ vậy mà tôi không bị đập đầu vào cái tủ!

Tôi xin nhấn mạnh là không bao giờ tôi lên xuống cầu thang mà không quên kêu cầu cùng Thánh Tổng Lãnh Thiên Thần Raphael và Thánh Thiên Thần Bản Mệnh đỡ nâng tôi. Tôi thưa với hai Ngài:

- Kính xin một vị đằng trước con và một vị đằng sau con để nâng đỡ con không trượt chân vấp ngã!

Chứng từ của bà Geneviève Peiffert, người Pháp.

... "Này Ta sai thiên sứ đi trước con, để gìn giữ con khi đi đường và đưa con vào nơi Ta đã dọn sẵn. Trước mặt Ngài, hãy ý tứ và nghe lời Ngài. Đừng làm cho Ngài phải chịu cay đắng, Ngài sẽ không tha lỗi cho con, vì danh Ta ngự trong Ngài. Nếu thực sự con nghe lời Ngài, nếu con làm mọi điều Ta nói, Ta sẽ trở thành kẻ thù của kẻ thù con, đối phương của đối phương con" (Xuất Hành 23,20-22).

("Le Ciel Parmi Nous", Editions Bénédictines, 1997, trang 44-47)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt

